

Arrest

nr. 266 708 van 14 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij beslissing van 9 augustus 2021 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker had ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ongegrond. Deze beslissing wordt door verzoeker aangevochten met een beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het nr. X.

1.2. Ook op 9 augustus 2021 werd aan verzoeker “het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving”, op de volgende grond:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum”. Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Bij het arrest nr. 266 707 van heden wordt het beroep dat is vermeld onder punt 1.1. door de Raad verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 13 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 13 september 2021, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.3. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum

II.1.4. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de weigering tot medisch regularisatie ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 9 augustus 2021 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Zolang de verzoekende partij in het PC Sint-Amandus verblijft (psychiatrische instelling), verkeert zij immers in de absolute onmogelijkheid om België te verlaten uit eigen beweging!!

II.1.5. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt: 11 Art 74/13. f Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand - verzoekende partij lijdt aan een therapieresistente schizofrenie (Cf. administratief dossier). Noch met het feit dat verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg en algemene begeleiding.

De enige familie die haar dit zou kunnen geven is haar broer, doch deze heeft verblijfsrecht in Duitsland en komt haar slechts sporadisch bezoeken.

II.1.6. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 13 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

2.1.2. Zoals verzoeker terecht stelt is de formele motiveringsplicht zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, een doelnorm die ertoe strekt de bestuurde inzicht te geven in de feitelijke en juridische overwegingen die aan de hem aanbelangende beslissing ten grondslag liggen wat

hem onder meer moet toelaten om met kennis van zaken zijn kansen af te wegen en zijn rechtsmiddelen voor te bereiden. (RvS 1 september 2021, nr. 251.405)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of een geldig visum. Hiermee is alvast voldaan aan artikel 8 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast moet vermelden.

Waar verzoeker verwijst naar zijn aanvraag om medische regularisatie en stelt dat hier in de bestreden beslissing niet over wordt gerept, toont hij niet aan welk belang hij bij deze grief heeft. Immers, hiervoor is reeds gebleken dat de verwerende partij zich heeft gebogen over verzoekers medische situatie in het kader van de beoordeling zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alvorens zij een terugkeerbesluit nam. De beslissing die het resultaat is van deze beoordeling werd aan verzoeker betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is dus op de hoogte van de redenen die de verwerende partij ertoe hebben gebracht om te oordelen dat zijn gezondheidssituatie een terugkeer naar zijn land van herkomst niet in de weg staat, en, meer nog, heeft hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen.

Verder toont verzoeker niet aan dat de beoordeling -in de beslissing over zijn aanvraag- dat hij niettegenstaande zijn gezondheidstoestand bij een terugkeer geen reëel risico loopt voor zijn leven of de fysieke integriteit, en evenmin op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er een adequate behandeling is in het land van herkomst niet zou volstaan in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet krachtens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand van de bestemming. Verzoeker stelt dan wel dat zelfs als de elementen inzake zijn gezondheidstoestand geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, dit niet wil zeggen dat er geen rekening mee kan worden gehouden bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten waarbij hij verwijst naar het gegeven dat hij omwille van zijn verblijf in een psychiatrische instelling in de absolute onmogelijkheid is om België te verlaten uit eigen beweging, maar hij kan niet worden gevolgd. De Raad wijst er immers op dat in het arrest nr. 266 707 van heden het volgende wordt gesteld:

“De Raad deelt de bezorgdheid van verzoeker in de mate dat hij erop wijst dat, omwille van zijn situatie, niet van hemzelf kan worden verwacht dat hij in zijn land van herkomst de administratieve rompslomp zal kunnen regelen die nodig is om hem toegang te geven tot de vereiste zorg. Evenwel moet er dienaangaande op worden gewezen dat ter zitting de verwerende partij heeft benadrukt dat voorzorgsmaatregelen met het oog op de terugkeer kunnen genomen worden via de dienst Special Needs, zoals dat ook blijkt uit het advies, teneinde te voorkomen dat verzoeker bij terugkeer in een vacuüm terechtkomt waarin hij verstoken is van de nodige zorg. Verzoekers raadvrouw poneert dan wel dat dit niet zal volstaan, maar zij toont niet aan dat zijn terugkeer niet dermate kan worden voorbereid dat daardoor wordt vermeden dat zijn behandeling wordt onderbroken, temeer nu in alle redelijkheid, gezien zijn eigen verklaringen, kan worden aangenomen dat verzoeker in Pakistan nog een familiaal netwerk heeft dat, zoals dat werd gesteld in het advies, hem kan helpen bij het bekomen van de nodige zorg en er ook nog de verwijzing is naar de steun van het IOM.”

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij, gebruik makend van de voorgestelde bijstand, geen gevolg zou kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat de beoordeling van zijn gezondheidstoestand *in casu* een andere benadering vraagt in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enerzijds, en van een besluit tot verwijdering anderzijds.

Waar verzoeker er tot slot nog op wijst dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook oplegt om rekening te houden met zijn gezins- of familieleden, verwijst hij enkel naar een broer die een verblijfsrecht heeft in Duitsland maar die hem slechts sporadisch komt opzoeken. Hiermee toont hij niet aan dat hij een gezins- of familieleden heeft dat een besluit tot verwijdering in de weg zou kunnen staan, zodat hij zich op dit vlak niet dienstig kan beroepen op de voormelde bepaling en de motiveringsplicht daarrond.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing dd. 9 augustus 2021. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 13 oktober 2021 reeds geargumenteed een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

11.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot medische verblijfsvergunning gekregen dd. 9 augustus 2021. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.”

2.2.2. De Raad stelt vast dat het middel er in essentie op neerkomt dat aangezien de beslissing tot het ongegrond bevinden van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vernietigd moet worden, het thans bestreden bevel om het grondgebied hetzelfde lot moet ondergaan.

Hiervoor werd echter reeds vastgesteld dat het beroep tegen de beslissing over verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de Raad ongegrond werd bevonden, zodat een vernietiging ervan niet aan de orde is. Deze vaststelling volstaat om het tweede middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, af te wijzen.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS